

Het waren weerom drukke maanden voor WWW. Wij sturen u met deze nieuwsbrief graag wat signalen door over datgene waarmee we bezig zijn op nationaal en internationaal niveau

U vindt ons ook op Facebook:
Within-Without-Walls-vzw

In deze brief:

Agnes Steenssens is volop bezig om een “Shelter of Hope” op te richten in Texas USA. De doodstraf met al zijn pijnlijke implicaties is iets wat ons ontzettend blijft raken. Wereldwijd is er gelukkig een dalende tendens (zie de cijfers) maar er is nog behoorlijk wat werk aan de winkel;

Jan en Ronny volgden een opleiding in het instituut van Michael Lapsley, “Healing of Memories”. Een intense training in Restorative Justice;

Hilde zette zich verder in voor de projecten die in de vorige nieuwsbrief ruim aan bod kwamen;

En we willen vanaf nu ook stemmen van ‘*binnen de muren*’ laten weerklinken!

Veel leesgenot!

Is het langzaam sterven of leven in een dodencel?

Bijna 20 jaar bezoek ik mensen op 'Texas deathrow'. Ik ben door zeer felle emoties gegaan, toen ik getuige was van de executie van mijn vriend, David L. Goff. Gelukkig deel ik ook de vreugde als één van hen een 'stay' krijgt (uitstel van executie) of als zijn straf wordt omgezet naar levenslang. Relatieve vreugde want opsluiting 'voor het leven' zonder enige hoop op strafvermindering (Life without parole) is eigenlijk een doodstraf met uitstel. Zij sterven in de vergeetput van het systeem.

En toch... James, die nu 24 jaar in de dodencel zit, en twee maal een executiedatum overleefde, zei me onlangs: "als ze me 10 x levenslang zouden voorstellen in ruil voor de doodstraf, dan nog zou ik meteen tekenen, want alles is beter dan 'the hell of deathrow' met een vreselijk systeem van eenzame opsluiting".

Dat systeem geldt trouwens nog in meerdere Amerikaanse landen met de doodstraf. De Engelse term is 'solitary confinement' en betekent in Texas: smalle cellen van ongeveer 2 x 3 meter, zo min mogelijk menselijk contact, weinig of geen daglicht, geen televisie, ondermaatse voeding en een minimum aan medische zorg, niet werken, 22 tot 24 uren opgesloten zitten, "naaktfouilles", de recreatie weerom in individuele kooien, beperkt bezoek achter glas en via telefoon, geen toegang tot religieuze bijeenkomsten... Dit alles geldt voor schuldigen én onschuldigen.

Gemiddeld zitten mensen 11 jaar in de dodencel, maar 20 of 30 jaar is niet ongewoon, zodat sommigen hun wettige 'beroepen' opgeven, gek worden of zelfmoord plegen. De gevolgen van deze onmenselijke omstandigheden zijn immers nefast. De schade uit zich o.a. in: hoge bloeddruk, oriëntatieverlies, hallucinaties, angstaanvallen, depressie, apathie, gestoord denken, zelfverminking...

Nieuws uit de buitenwereld prikkelt opnieuw hun soms totaal afgestompte geest.

Een bezoek van een familie-lid, een geestelijke of een pennenvriend bevrijdt hen letterlijk en figuurlijk enkele uren uit het totale isolement van hun cel.

Over al de jaren dat ik terdoodveroordeelden in Texas bezoek, verbaast het me nog steeds hoe sommigen erin slagen om in die onmenselijke omstandigheden toch een spiritueel zinvol leven te leiden, empathie en solidariteit te tonen, lief te hebben, boven zichzelf uit te stijgen en dat ook nog te uiten.

Zijzelf beweren dat hun geloof en de liefdevolle aandacht uit de buitenwereld hen die kracht geeft.

WWW-vzw nam het initiatief om via het project, "Shelter of Hope" vorm te geven aan die gedachte. Zo maken we een opening naar 'Restorative Justice on deathrow'.

Meer hierover in een volgende nieuwsbrief!

Agnes Steenssens

Voor informatie over solitary confinement:

A death before dying

<https://www.aclu.org/feature/death-dying>

Doodstraf wereldwijd teruggedrongen

DE CIJFERS VAN AMNESTY INTERNATIONAL VOOR 2016 ZIJN HOOPVOL

1.032 executies in 2016 . Dit is een wereldwijde daling met 37 % (excl. China, dat meer executies uitvoert dan alle andere landen samen).

Top vijf van meest executerende landen: China, Iran, Saoedi-Arabië, Irak en Pakistan.

De VS staat voor het eerst sinds 2006 niet in de top vijf.

In totaal 20 executies in de VS in 2016 – het laagste cijfer sinds 1991- (Alabama (2), Florida (1), Georgia (9), Missouri (1), Texas (7)).

Texas en Georgia staan voor 80% van alle executies in de VS in 2016.

Achtergrond:

Positieve verschuiving in het doodstrafdebat.

De doodstraf maakt onze samenleving niet veiliger.

Protest wegens juridische geschillen over de injectiemiddelen.

Het tij kan vlug keren: Arkansas wil deze maand nog 8 executies uitvoeren omwille van de vervaldatum van de injectiemiddelen...

Nadat Pater Michael Lapsley in 1976 verbannen werd door de Zuid-Afrikaanse regering, sloot hij zich aan bij het 'African National Congress' (ANC) en werd hij één van hun aalmoezeniers. Tijdens de lange ballingschap in Zimbabwe, ontdekte hij dat hij op de zwarte lijst stond van de Zuid-Afrikaanse regering.

Hij was al veel eerder tot de conclusie gekomen, dat de enkele en enige weg naar vrijheid voor Zuid-Afrika, de weg van zelfopoffering was, maar er was niets dat hem had kunnen voorbereiden op datgene wat zou volgen. Drie maanden nadat Nelson Mandela uit de gevangenis vrijgelaten werd, ontving hij een bombrief, die verstopt zat tussen de bladzijden van twee religieuze tijdschriften.

Door de bomexplosie verloor hij beide handen en een oog, zijn trommelvlieszen werden vernietigd en hij was overdekt met levensgevaarlijke brandwonden.

De eerste drie maanden na dit vreselijke gebeuren was hij zo hulpeloos als een pasgeborene. Men vroeg hem hoe hij het overleefde en zijn enige antwoord was: "dat hij op de een of andere manier tijdens de explosie gevoeld had dat God aanwezig was". Hij ontving ook tonnen brieven vol liefde en steun van over de hele wereld. Dit maakte het voor hem mogelijk om 'dood' om te zetten in 'leven' en kwaad in goed. Hij leidt nu het, 'Institute for Healing of Memories' in Kaapstad.

Jan en ik hadden het bijzondere voorrecht om bij Michael en zijn team een zeer intense 10-daagse training te volgen. Samen met 26 andere deelnemers van over de hele wereld (USA, Sri Lanka, Ghana, Malawi, Namibië, Angola en Zwitserland) kregen we een heus bad in datgene waar het instituut zo bekend om is geworden: omgaan met zware traumata vanuit een positie van mededogen, niet-oordelen en een zuivere bereidheid tot zelfreflectie en innerlijke heling... Kortom, 'Restorative Justice' in de praktijk.

De training was zeer indringend. Elke dag een programma van 9u00 tot 18u30, met korte pauzes en vaak ook nog een avondprogramma! De dag begon telkens met een liturgie, die een drietal deelnemers hadden voorbereid. Daarna theorie, workshops, reflectie, groepsoefeningen... Ik kan u verzekeren dat het op het einde van de dag behoorlijk moeilijk was om nog 'pap' te kunnen zeggen. Gelukkig was er de zeer aanwezige Afrikaanse spirit en als het hoofd niet meer kon volgen, konden we vrolijk uitbarsten in zang en dans.

De workshops, waarin we ginder zelf onze ziel bloot hebben gelegd, willen wij heel erg graag integreren binnen onze werking. Met partners uit Luxemburg en Zwitserland kunnen we mogelijks samenwerken aan een Europees project om 'Healing of Memories' specifiek te gebruiken voor onze doelgroepen. U hoort er nog van!

Ronny

Een mooie reflectie van “binnen de muren”
Geschreven door G. uit Antwerpen, een gedetineerde die vooral ook moeder is.

*Mijn psalm:
Leven zegt zoveel, maar nu zo weinig
Wandelen door het natte gras is hemels,
Nu enkel harde beton onder mijn voeten
Vrijheid wil ik
Nu enkel beperkingen
Ik wil ademen, maar ik krijg geen lucht
Waar is mijn lucht ?
Het voelt als verliezen.
Hoop is er nog
Die doet me leven*

Een zelfanalyse

Mijn ziel, daar sluit ik mezelf soms in op. Lijden is dat een deel van de grote bewustwording? De beklemming voelt zo alleen. Is het een verloren leven?

Het was vooral overschaduwd door angst, verdriet, me alleen-voelen. Maar eigenlijk zou ik het kunnen 'beleven', maar dan moet ik loslaten, en niet bezig zijn met wat? En waarom? Ik mag me niet laten meeslepen in mijn ervaringen en tonnen emoties. Iedereen heeft vriendschap en liefde nodig en eigenlijk krijg ik die ook, als ik alleen nog maar aan mijn kinderen denk. En er zijn nog meer mensen die me liefde geven. Ben ik dan toch iets waard? Ik wil het geloven, maar veranderen is moeilijk; Te weinig zelfvertrouwen en mezelf steeds wegcijferen. Het voelt aan als pompen of verzuipen. Eenzaamheid is mijn grote angst. Ik wil alles weer in balans brengen.

Ik hoop dat het verleden me niet blijft achtervolgen. Mijn tegenslagen zijn ook kansen om me te ontplooiën. Er was negativiteit in mijn leven, ik wou voor iedereen het beste. Ik wil nu ten volle gaan voor een mooi leven. Ik ben niet gek en wil me ook niet voor de gek laten houden. Ik bezit al het mooiste geschenk: mijn kinderen. Ik moet neen durven zeggen. Het geheugen is soms hardnekkig maar ook zo dienstbaar. Vroeger was mijn huis zo belangrijk, maar nu? Nu is mijn huis, 'thuis waar mijn hart is'. Ieder samen zijn is een extra en een supermooi cadeau. Nu durf ik al zonder afschuw in de spiegel te kijken en niet steeds afkeurend naar mezelf te kijken.

Beloven is moeilijk, het is een woord met diepe betekenis. Kan ik wel verzekeren dat het me zal lukken? Maar ik wil en ik zal proberen. Ik wil...

Within-Without-Walls-vzw

Kantoor
De Loodsen
Sint Jacobsmarkt 43
2000 Antwerpen
03/2316165

Om al onze projecten te kunnen vervullen, zijn uw giften bijzonder welkom.
Dank u!

Ons rekeningnummer: BE20 7330 3830 7956